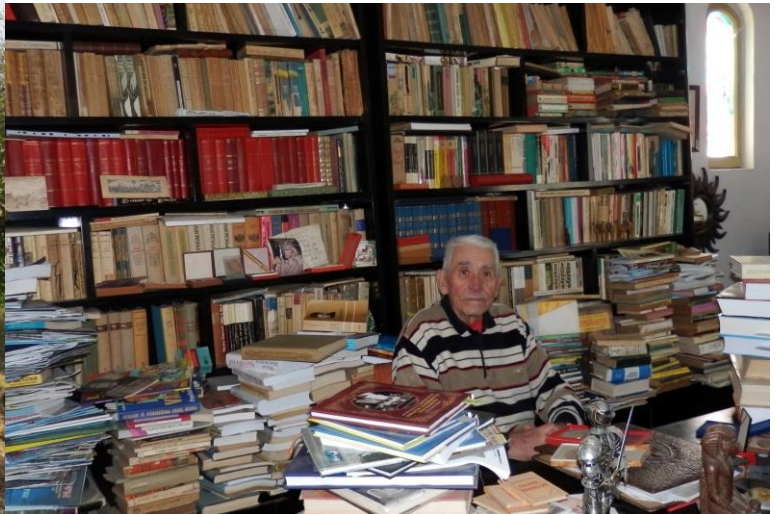

75 DE ANI DE LA TRAGICA BĂTĂLIE DE LA COTUL DONULUI, NOIEMBRIE-DECEMBRIE 1942: O REMEMORARE NECESARĂ.

(Textul comunicării Generalului de Flotilă Aeriană, veteran de război, Radu Theodoru, la Conferința Științifică Comemorativă: „75 DE ANI DE LA PARTICIPAREA ARMATEI ROMÂNE ÎN BĂTĂLIA DE LA COTUL DONULUI: Eroism, Jertfă, Trădare”. Chișinău, 18-19 noiembrie 2017)

- **MOTIVAȚIE (1).** Tot felul de improvizați, pseudo politicieni, strategii de bodegă la un șpriț, dar și academici cu ștaif sau istorici miluiți cu Burse Sörös acum, după 75 de ani de la uriașa bătălie a Stalingradului, cotrobăie impudic prin memoria Stepelor Nogai și Kalmukă spre a găsi argumente care să infirme și să condamne prezența noastră pe Don și Volga, reluând sloganul rahitic al opririi la Nistru după ce, cu masiv ajutor german, am eliberat Basarabia, Bucovina și Herța.

Prezența intervenției nu-și propune să îmbogățească istoriografia bătăliei Stalingradului, cantonând pe drama Armatei a 3-a română de la Cotul Donului, noiembrie-decembrie 1942, cu date și informații suplimentare celor consemnate în tratatele militare de mult saturate documentar.

Motivația acestei intervenții este de fapt o replică la:

- manopera istoriografiei oficiale a învingătorilor, dar și a învinșilor de a tăinui aspecte neconvenabile care au contribuit la obținerea victoriei, respectiv a înfrângerii.
- ofensiva mediatică de denigrare a Armatei Române și a României declanșată în

presa din Ungaria și nu numai din Ungaria, în textele căreia este învinuită de lașitate în general și la Cotul Donului în special, iar România de trădare față de aliatul german. Aliat german fără nicio conotație politico-ideologică.

- **MOTIVAȚIE (2)** conotație politico ideologică – nazismul cu teoria rasei superioare dominantă și stăpână a raselor inferioare obligate să slujească într-o planificare, incluzând viitorul, care, asumându-și dreptul de a hotărî în politica europeană, asociindu-și fascismul italian și horthysmul unghuresc a impus României cedarea Ardealului de nord-vest după o rețetă geostrategică menită să controleze zona petroliferă și să ne șantajeze cu varianta ocupării întregului Ardeal, Arbitraj de la Viena transformat de obtuzitatea dictatorială în bumerang care va sancționa drastic nazismul ca doctrină politică impusă armatei germane, deopotrivă geostrategia acesteia privind România într-un moment istoric în care supremația ideologicului dictatorial a pus în joc destinul Germaniei. Același fenomen în care o ideologie potențează un imperialism latent sau activ istoricește, adică bolșevismul anticristic, violând brutal suveranitatea unității teritoriului național și a poporului român, folosind aceleași metode ale teroarei polițienești în provinciile anexate prin forță, având complicitatea celeilalte ideologii cu pretenții mesianice – nazismul, operând în perspectiva timpului schimbarea raportului demografic dintre etnicii români stăpânii de drept și alogenii meniți să rusifice folosind genocidul și deportările, a obligat la riposta eliberatoare în Est ca și în Vest, motivând actul de război dincolo de fruntarii. După aceleași principii geopolitice și geostrategice care au dus Armata Roșie la Berlin și trupele americane anglo-franceze pe Elba: anularea inamicului.

SECRETE PUȚIN CUNOSCUTE ALE VICTORIEI.

- **Un punct de vedere(1)**. Regimul dictatorial, rigid, unidirecționat, dublat de teroare, în mod dialectic dă naștere reacției pe câteva paliere socio-politice. În interiorul lui: lupta pentru putere, lupta absconsă împotriva lui, împotrivirea tacită sau fățișă a unor segmente sociale sau a maselor. Pe lângă reacția la dictatură, trădarea este o componentă care ilustrează întreaga istorie a umanității. Preliminariile celui de al Doilea Război Mondial sunt marcate cvasiesențial de ambele fenomene care amendează taberele beligerante .
 - Bună parte din deciziile politico-militare care au determinat cursul acestui război, precum și dezvoltările lui postbelice și-au avut rădăcinile în războiul secret – în bătălia dintre serviciile de informații și contrainformații, între spărgătorii de coduri din cele două tabere.
 - Americanii i-au stăpânit informativ pe japonezi prin spargerea codului naval și diplomatic de către William Friedman ajutat de soția sa. Ca picanterie, Friedman matematician de forță și specialist în genetică, se trăgea dintr-o familie evreiască din Moldova emigrată în SUA prin 1895. Zi de zi și oră de oră conducerea politică și militară americană a fost la curent cu directivele, ordinele de operații, cu hotărârile guvernului și ale comandamentului inamic pe teatrul de operații din Pacific, trecând astfel de la stăpânirea informativă la stăpânirea strategică și operativă.
 - Britanicii l-au stăpânit informativ pe Hitler și Înaltul comandament militar german prin cacealmaua trasă aliaților lor francezi cărora le-au șterpelit secretul mașinii de cifrat ENIGMA și SUPRAENIGMA. Cum șterpelirea are și un moment petrecut în România, fiind în aceleași timp un exemplu de neloialitate față de un aliat mai slab, merită câteva rânduri în plus, edificatoare cu atât mai mult cu cât România s-a bucurat din plin de acest tratament discriminatoriu al marilor aliați și în Primul și în al Doilea Război Mondial.

- 1929: *Secret Intelligence Service* știa că armata germană renăscută nazist și revanșard de Hitler posedă o mașină modernă de cifrat botezată ENIGMA. Commander Fried Winterbotham este trimis la Berlin să intre în posesia unui exemplar ENIGMA. Pătrunde cu acoperire de diplomat la vârful ierarhiei naziste: Alfred Rosenberg, Rudolf Hess (mason), Erik Kock viitorul gauleiter al Ucrainei, generalul Walter Von Reichenau, o elită silențioasă care-l citește și prin cei în drept îl pofteste afară, interzicându-i cel de al treilea Reich.
- 1930; se înființează secția D din B2 francez (serviciul de informații și contrainformații) cu misiunea interceptării și a decriptărilor sub comanda unui fost soldat în 1914 și viitor general de brigadă în 1947, Gustave Bertrand.
- La Berlin se organizează tacit opoziția la dictatura nazistă. Un Hans T. Schmidt cu nume conspirativ „Asche” înalt funcționar al cifrului în ministerul de externe german este racolat de ofițerul francez, șeful secției D din B2, Gustav Bertrand.
- 1931-1938 Bertrand obține prin „Asche” indicații despre ENIGMA: o notă de utilizare, o notă de cifrare, cheile, documentele privind primul model aflat în serviciul Wehrmacht-ului din 1924 cu titlul de încercare, fiind operațional la eșaloanele superioare din 1934. Cu toate datele furnizate de „Asche” serviciul D nu putea descifra mesajele germane, specialiștii nemți folosind o protecție specifică bine pusă la punct.
- BS4 serviciul special al armatei poloneze are o echipă reductabilă de tehnicieni și decriptori : Marian Rejewski, Henryk Zygalski, Jerzy Rozycki, inginerul Tadeus Lizeki.
- Spre a ajunge la ENIGMA ofițerul francez Gustave Bertrand execută 18 misiuni informative timp de 8 ani în 6 țări central și est europene, - predă polonezilor toată documentarea obținută de la „Asche”. Pe baza acestei documentări specialiștii polonezi reconstruiesc o mașină ENIGMA. O folosesc intensiv până când reușesc să descifreze mesajele germane. De aici începe jocul loialității și al neloialității, al indiscrețiilor care fac posibil acest text.
- Loial, Bertrand duce la Londra informația care face senzație în serviciile speciale.
- 10 ianuarie 1939. Se presimte războiul. Bertrand oferă un dineu la restaurantul Drouant din Paris. Participă commander Denniston din Secret Intelligence Service cu doi însoțitori și cu doi ofițeri superiori de la cifru, polonezi.
- 26 iulie 1939. Întâlnire la Varșovia în aceeași formație, Bertrand fiind însoțit de căpitanul Braquene. Britanicii sunt cazați la hotel Bristol, francezii la hotel Polonia. Nu am informații care să ateste o prezență a serviciilor germane de contra spionaj, asta în primul stat țintă și în perspectiva invaziei.
- 26 iulie. Întâlnire ultra secretă. Polonezii prezintă francezilor și englezilor uimiți, o mașină ENIGMA, promițându-le câte un exemplar pentru fiecare serviciu special. Insist deoarece după 1941 posesoarea occidentală a mașinii ENIGMA, Anglia, aliata Uniunii Sovietice ar fi trebuit să-i furnizeze acesteia informațiile, care ar fi scutit-o parțial de insuccesele militare ale anilor 1941-1942.
- 16 august. Bertrand primește cele două exemplare ENIGMA. Duce un exemplar în Anglia. Modulul-mașină cu specialiști de rigoare este fixat la Bletchley, de unde va descifra traficul radio al Berlinului pe toată durata războiului, asigurându-le britanicilor stăpânirea informativă a Germaniei. A daug încă două amănunte: invazia Poloniei de către naziști și comuniștii silește specialiștii cifrului polonez să se refugieze în România, sunt cazați la Călimănești, de unde-i recuperează Bertrand cu aprobarea celor în drept.
- 28 octombrie 1939, castelul Vignolles, 40 km de Paris. Echipa lui Bertrand reușește să descopere cheia noului sistem de cifrare german. O trimite la Bletchley. De aici începe scenariul britanic. Mai corect, după invazia și căderea Franței. Se organizează un roman

polițist cu aventuri palpitate ale agenților britanici care constituiți într-un comando au răpit ENIGMA dintr-un autocamion al armatei germane încadrat într-o coloană auto undeva pe granița cehoslovacă. Generalul Gustave Bertrand aparținând Franței învinse a fost trecut în anonim. Commander Alastair Denniston și secundul Gubbins devin eroii romanului palpitant de spionaj.

- Notez cele două momente genocidare organizate de Roosevelt și Churchill: Pearl Harbor: 2008 morți și 710 răniți din marină; 106 morți și 69 răniți din infanteria marină; 218 morți, 364 răniți din armată; 68 morți, 35 răniți dintre civili, fără să pun la socoteală navele și avioanele distruse.

- ENIGMA de la Bletchley descifrase ordinul german de a se bombarda orașul industrial Coventry. Churchill știa data și ora atacului. Populația nu a fost avertizată, pentru a nu se da de bănuț germanilor că li se descifrează mesajele. Orășenii au plătit cu mii și mii de morți secretul Enigmei de la Bletchley.

- Când află de tragedia de la Pearl Harbor, William Friedman descriptorul care descifrase mesajele japoneze suferă un șoc psihologic. Este ținut 5 luni în repaus spre a-și reveni. Amiralul Kimmel și generalul Short, comandanții neavertizați de la Pearl Harbor sunt acuzați de Robert Owen, judecătorul aflat la ordinele lui Roosevelt de dezastrul de la Pearl Harbor. Amiralul este suspendat din funcție și trecut în retragere. Toate protestele la toate nivelurile ierarhice rămân fără răspuns. După ani îndelungați o contraanchetă îl disculpă. Orice publicitate este interzisă. *Council on Foreign Relations* interzice președinților următori lui Roosevelt să revină asupra cazului.

După război a apărut o bibliotecă întreagă pe tema Pearl Harbor finanțată copios, slujind teza oficială: japonezii au atacat prin surprindere silind SUA să se apere. Blamul moral revine japonezilor care au meritat și cele două bombe atomice de la Hiroșima și Nagasaki. Acestor cărți li s-a făcut o publicitate deșănțată.....

Au apărut câteva cărți care au dezvăluit adevărul. Notez: THE FINAL SECRET OF PEARL HARBOR, a amiralului R.A. Theobald tipărită în Edițiuni Devins-adair, 1954, scoasă din librării, acoperită cu complotul tăcerii și altele cu același regim.

- 23 august 1945. Generalul Gustav Bertrand este decorat de britanici cu „Distinguished Service Order”, înalt ordin pentru ofițeri.

- 22 februarie 1960. Ceremonie oficiată la bordul port-avionului „Forrestal”. Vice-amiralul Anderson, comandantul Flotei a 6-a din Mediterană îi acordă generalului francez „Legion Of Merit”. Gustav Bertrand, retras în sud la Theoul a Mer, se face că nu înțelege subtextul acestui act târziu de apreciere.

- 1973. Generalul publică la editura Plon volumul intitulat „ENIGMA” bine garnisit cu date, documente, fotografii. Autorul și cartea cad victime complotului tăcerii. Britanicii și americanii refuză să o traducă. Generalul moare prematur și uitat.

- **Un punct de vedere (2).** Sunt destul de vagi documentele care ar atesta un schimb substanțial de informații între SUA și Anglia, țări capitaliste dominate de marea finanță suprastatală și aliat – Uniunea Sovietică, ideologic ostilă, anticapitalistă, propunând un mesianism proletar încă din 1917 atât în Asia, cât și în Europa, cu nuclee și partide comuniste cam pe toate continentele, surse de tulburări social-politice, vizând traducerea în viață a lozincii: „Proletari din toate țările, uniți-vă”. Traducere în viață însemnând abolirea sistemului capitalist prin violență și înlocuirea lui cu dictatura proletariatului, având ca centru de conducere Moscova. Producerea de documente în acest sens ar confirma loialitatea și umanismul unui asemenea demers, loialitate și umanism care ar fi cruțat aliatului răsăritean sutele de mii de victime ale primului an de război, asta în ipoteza unei izolări sau blocări informative a conducerii politice și militare a Uniunii Sovietice. Dar n-a

fost cazul. În fapt politica acestei alianțe împotriva divergenței radicale de sistem și ideologie a fost una de uzură a partenerului prin forță nazistă, ca să se asigure aturii la pace. Dar asta este o altă problemă, care prin interconținările zonale și europene a influențat radical istoria postbelică a României, nu fără să afecteze direct mersul operațiilor militare, schimbând raportul logistic și tehnica de luptă în favoarea Armatei Roșii atunci când Anglia s-a aflat în dificultate și aliatul răsăritean a măcinat substanțial forța inamicului pregătit s-o invadeze.

- *Stalin îl stăpânește informativ pe Hitler. Dublul flux al trădării și una din victime: România și armata sa.* Hans T. Schmidt devenit „Asche”, înalt funcționar al cifrului din Ministerul de Externe nazist n-a fost singurul opozant la hitlerism din structurile de vârf ale regimului. Și nici singurul care a luptat împotriva lui, trădându-i secretele. La conducerea armatei și în ierarhia ei s-au aflat destui opozanți care au încercat să schimbe politica militară a Germaniei, suprimându-i căpetenia impusă dictatorial și menținută printr-o feroce poliție politică. Majoritatea acestor complotiști au fost lichidați. Cei mai abili și mai eficienți și-au folosit pozițiile din structuri trădând inamicului secretele pe care le dețineau, indiferent de urmările tragice pentru trupele proprii. Un Rudolf Roessler stabilit în Elveția, stat neutru și bloc financiar, nume conspirativ „Lucy”, agent sovietic a fost sursa care obținând rapid informațiile esențiale privind planurile de operații, directivele și ordinele Înaltului Comandament German pentru frontul rusesc, imediat după ce erau elaborate, le transmitea la Moscova în același regim de urgență, așa că de multe ori ele ajungeau la inamic înainte de a ajunge la comandamentele proprii. Filiera Xșilor din OKW – „Lucy” – Moscova a funcționat ireproșabil până în noiembrie 1943 când elvețienii l-au salvat de Gestapo, arestându-l.

- În noiembrie-decembrie 1942 „Lucy” era în plină activitate, unele din informațiile lui vizau dispozitivul german de la Stalingrad, notând compoziția eterogenă a trupelor cu misiunea să facă siguranța flancului stâng al armatei germane care asalta Stalingradul. „Lucy” nu era deloc zgârcit cu amănunte revelatoare primite de la trădătorul sau trădătorii lui Hitler din Înaltul Comandament German.

- 18 aprilie 1942. din mesaje expediate de „Lucy”, primite de Jucov, Șeful Marelui Stat Major al Armatei Roșii „...Linia lungă a frontului care va fi cucerită de Wehrmacht va fi încredințată pentru apărare unor trupe negermane. Vor fi 52 de divizii străine: 27 divizii românești, 13 ungurești, 9 italiene, 2 cehoslovace și o divizie spaniolă. Pentru că românii și ungurii se urau unii pe alții și erau în stare să se bată între ei, vor fi separați prin 9 divizii italiene și una spaniolă”...

- COMENTARIU (1). Această lungă introducere notează și subliniază o realitate esențială a celui de al Doilea Război Mondial: Aliații controlau și stăpâneau informativ forțele principale ale Axei – Germania și Japonia.

- Opoziția unor vârfuri germane la regimul hitlerist s-a tradus de fapt prin trădarea planurilor militare, în principal pe frontul de Est și prin încercările de a-l lichida pe Hitler.

- Acest control informativ a slujit esențial Înaltului Comandament Sovietic la întocmirea planurilor ofensivei de pe Don și la executarea lor cu lovitura principală acolo unde inamicul, între care ne prenumăram era mai slab.

- Exemple semnificative de directive ale OKW cunoscute de Stavka, Marele Cartier General Sovietic (OKW = Oberkommando der Wehrmacht).

- Directiva nr. 41 semnată de Hitler la 6 aprilie 1942 pentru a prelua inițiativa strategică pierdută în bătălia Moscovei din iarna 1941-1942: „Scopul este de a nimici definitiv forța militară vie, care a mai rămas sovietelor și de a lua cât mai repede cu putință cele mai importante surse de putere în sfera economiei de război”. Acest scop economico-

politic era tradus militar de OKW prin planurile de ofensivă, alocarea forțelor necesare, la rândul lor cunoscute de sovietici care și luau măsurile defensive sau contraofensive necesare.

- Directiva nr. 43, 11 iulie 1942 ordona armatei 11 să traverseze strâmtoarea Kerci și prin peninsula Taman să atace spre Maikop (spre a ajunge conform directivei nr. 41 la zona caucaziană a uriașelor rezerve petrolifere).

- JOC DIPLOMATIC, CONSECINȚE MILITARE, PRELUDIU LA TRĂDĂRILE GERMANE. Literatura noastră de specialitate dovedește o mare discreție și pudoare, când este vorba să explice motivul real pentru care mareșalul Ion Antonescu a fost nevoit să suplimenteze forța armatei operative, împotriva opiniei Marelui Stat Major, a politicianilor iresponsabili și a nemulțumirii publice.

- În primăvara lui 1942 bună parte din armata operativă se afla în garnizoanele din țară. Aducerea în țară și demobilizarea Marelui Cartier General a semnat încetarea participării noastre la război. Semnificația care a declanșat riposta promptă a diplomației lui Hitler având ca miză Ardealul. Miză permanentă a tuturor diplomațiilor antibelice, belice și postbelice interesate de geopolitica central și est europeană. Acutizată când scriu aceste rânduri.

- TIMP 1. 1941 decembrie. Hitler îi scrie Mareșalului, solicitându-i sporirea efectivelor pe front. Asta spre sfârșitul lui decembrie ca imediat să manevreze diplomatic Ungaria ca piesă de șantaj; amenințare fie directă, fie potențială în viitorul unei Germanii victorioase care va gestiona tratativele de pace. Deci:

- TIMP 2 1942, 1 ianuarie. Scrisoare semnată de Hitler către amiralul Horthy Miclos cu cerere identică: să mărească efectivul pe frontul sovietic. Cum relațiile celor două țări revanșarde erau de mare amicitie, spre a da greutatea convenită aluziei șantajiste, Hitler îl trimite la Budapesta pe Joachim von Ribbentrop, ministrul de externe, cu misiunea de a-i cere lui Horthy 28 de divizii spre a provoca concurență României. Însăși alegerea lui Ribbentrop ca mesager la Budapesta se constituia într-o amenințare voalată. Acesta semnase tratatul germano-sovietic sub numele de Ribbentrop-Molotov cu anexele lui secrete care au permis Uniunii Sovietice ultimatumul și anexarea silnică a Basarabiei, Herței și Bucovinei de Nord și tot el a fost pumnul Germaniei la arbitrajul de la Viena transformat în dictatul prin care s-au impus nevolnicului și trădătorului regim autoritar Carol al II-lea, cedarea Ardealului de nord-vest. Ribbentrop, artizanul folosit de Hitler să pedepsească România pentru politica ei împotriva Puterilor centrale și contribuția la înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial. Ribbentrop, nume odios în opinia noastră publică, deopotrivă la vârfurile ierarhiei militare, simbolizând neaderența la teoria rasei superioare cu îndreptățirea mesianică de a stăpâni lumea. După aranjamentul politic urmează cel militar: întrevvedere feldmareșal Wilhelm Keitel – general Szombathelyi Ferencz, șeful Marelui Stat Major maghiar, când se definitivează contribuția Ungariei la campania din Est, contribuția amintită în treacăt, de fapt instrumentul șantajului: iată ungurii dau atât, vor întreg Ardealul, voi ce dați ca să vă păstrați ce v-a rămas din el sau, cine știe, să-l reluați așa cum l-ați avut. Ungaria: Armata cu 3 corpuri de armată însemnând 9 divizii de infanterie, o divizie blindată, Brigada 2 aviație, iar ca trupe de ocupație 5 brigăzi de infanterie.

- TIMP 3 La București vine feldmareșalul Keitel, șeful OKW spre a menaja opinia publică, ostilă lui Ribbentrop, Keitel este imperativ. Cere trimiterea pe front în ritm accelerat a 6 trenuri cu militari pe zi până la nivelul a 10 divizii, apoi încă 5 divizii. Desigur se face aluzie la contribuția Ungariei. De aici tânguiala strict economică în folosul României se trece în domeniul militar. Marele Stat Major în principal pe poziția implicării minimului de

forțe pe frontul de Răsărit și a constituirii unei armate de operații capabilă să se opună unui atac unguesc și să elibereze Ardealul cedat prin dictatul de la Viena. În același timp cere ca OKW să înnarmeze cu tehnică modernă de luptă trupele operative și să le asigure logistic. Mareșalul este conștient că Hitler îl silește indirect ca România să fie măcar egală cu Ungaria în efortul de război. Pe acest fond conflictual se suprapune statutul incert al alianței, lipsit de un tratat care să stipuleze fără echivoc obligațiile părților semnatare. Sabie cu două tăișuri. Din partea română deplină libertate de mișcare politică și militară, oferindu-i posibilitatea să rămână în alianță sau să renunțe la ea când interesele naționale o cer, din partea Germaniei să ofere sau nu tehnica de luptă solicitată, facilitățile de transport, participarea la asigurarea logistică. Acest târg ambiguu a marcat tragic participarea noastră la război, plătită de oștire cu tone de sânge, facilitând ieșirea din alianță și întoarcerea armelor când lungul șir de trădări ale nazismului a pus în pericol existența statului român. Faptul că și documentul revelator a afirmațiilor de mai sus sunt evidente la vizita feldmareșalului Keitel și la urmările ei.

- Germania prin Keitel își ia obligația să doteze cele 15 divizii cu tehnică de luptă modernă pe baza unui credit de război, aprovizionându-le atunci când ajung pe front. Nici nu s-au pus în mișcare diviziile și Keitel face prima cotitură: „Este posibil ca să nu poată fi îndeplinite toate cerințele înzestrării materiale a unităților... O înzestrare redusă contra unor unități inamice în cea mai mare parte improvizate pare a fi îndeajuns de suficientă fără a compromite puterea de pătrundere a trupelor proprii”, ca la 23 iulie 1942 Keitel să-i comunice șefului Marelui Stat Major „nu există pe de o parte, nici o promisiune pentru preluarea și livrarea aprovizionărilor Armatei 4 române, iar pe de alta, că față de situația noastră punerea la dispoziție a aprovizionărilor din mijloacele economiei germane nu este posibilă”.

Aici se notează informațiile serviciilor germane trimise la Berlin conform cărora armamentul modern trimis în România în loc să înzestreze trupele de pe front este reținut în interior. Note informative conținând adevărul pretextului, înarmarea spre a preveni o posibilă ofensivă horthystă, act cu două tăișuri, ambele tăind în carnea noastră – germanii nu ne mai livrează tehnică de luptă competitivă, încă din 1941, OKW având suspiciuni față de bunele noastre sentimente, trupele de pe front sunt lipsite mai ales de tunuri anticar eficiente față de blindajul tancului T34, de asemenea și de armamentul automat, lipsuri care din start asigurau superioritatea inamicului.

Se conturează anomalii și contradicțiile alianței care coroborate cu stăpânirea informativă a OKW și a lui Hitler, cu trădarea din sistemul politic și militar, cu greșelile în materie de strategie și trădările repetate ale aliatului român generate de lipsa mijloacelor în a-l aproviziona corespunzător și din necunoașterea psihologiei soldatului român la care aroganța prusacă potențată de teoria rasei superioare au condus la subordonarea abuzivă a unor mari unități, unități și chiar subunități, rupându-le de comandamentele organice, de comandanții lor spre a fi folosite ca trupe de sacrificiu. Aici este vina aceluiși târg ambiguu al alianței lipsită de un tratat care ne-ar fi legat juridic de destinul nazismului pe de o parte, pe de alta, neexistând norme de cooperare la nivel strategic al comandamentelor de căpetenie. Hitler și-a însușit prin natura și forța împrejurărilor statutul de comandant suprem al coaliției antibolșevice, fapt care a indus diverselor comandamente germane de la cele de nivel operativ până la cele tactice, convingerea că sunt superioare comandamentelor românești și că le pot ori subordona, ori că le pot folosi trupele după necesități, menajându-și trupele proprii. Volumele noastre de istorie militară documentează convingător acest abuz care a condus la ostilitate față de aliatul german, uneori degenerată până la folosirea armelor, neexecutarea ordinelor de atac sau de rezistență pe poziție este nu numai la nivel de unități și subunități, ci și la nivel de divizie. Conflictul între

Mareșal și Marele Stat Major, mai voalat sau mai explicit s-a adăugat prin ecoul lui la corpul ofițeresc de pe front stării de spirit a luptătorilor din linia întâi, lipsiți de artilerie, de blindate, de mijloace de transport, siliți să mășăluiască sute de kilometri prin arșiță sau viscol, cu logistica pe căruțe, în timp ce aliatul se deplasa rapid în mijloace auto, odihnit și bine și la timp hrănit. Nu bătălia de la Cotul Donului din noiembrie-ianuarie 1942 face obiectul acestei intervenții, ci factorii mereu evitați sau abia sugerați care, însumați, au contribuit decisiv la tragedia Armatei 3 române.

O SCHIȚĂ DE SINTEZĂ (1) care ar adăuga factorilor creatori de stare morală, motivație pentru luptă, relație de comandă, câteva amănunte firești intrate în interdependență în modulul armată de operații acționând departe de patrie și patria pentru luptător reprezentată de microuniversul familial care include și mediul înconjurător. Oituz, Mărăști, Mărășești au fost rezultatul motivației cheie a soldatului nostru. A eroismului legendar. A puterii de jertfă. S-a bătut pentru pământul țării asta însemnând vatra cu toate ale ei, chiar dacă a fost o vatră urbană. Se înțelenise în acel: „Pe aici nu se trece”.

- Țiganca, Orhei, Cornești, aceleași motivații. Pe măsură ce se depărta de Nistru motivația esențială slăbea. Pălea. Se stingea. Nu putea fi înlocuită cu una teoretică. Ideologică. Geostrategică. Lupta împotriva bolșevismului: În 1941 ca și în 1877, ca și în 1916 trupa era majoritar țărănească. Legată de ciclul anotimpurilor care dictau de la începutul începuturilor calendarul de viață: fizică și spirituală. Acasă, vatra îl cerea imperativ. Calendarul de viață se împlinea prin el. Marșul spre Răsărit era o rupere. O sfâșiere lăuntrică înțeleasă de vârfurile Marelui Stat Major care, cu 25 de ani în urmă, comandanți de plutoane și companii fiind, săvârșiseră cu părinții lor Oituzul, Mărăștiul, Mărășeștiul. Împotriva năvălitorului. Aliatul de astăzi. Alchimia moralului este și alchimia subtilă a victoriei noastre sau a înfrângerii dar nu despre asta ne ocupăm aici.

LANȚUL NEFAST AL TRĂDĂRILOR GERMANE. Tragedia de la Cotul Donului, noiembrie-decembrie 1942 cu ecouri până în ianuarie 1943, înscrisă cu tone de sânge și zeci de mii de destine umane distruse pagina acuzatoare a falimentului guvernărilor interbelice, în întregul complex istoric al epocii: economic, politic, diplomatic, militar. În volumul Cotul Donului 1942 coordonat de profesorul universitar dr. Vasile Șoimaru sunt reproduse câteva fotografii din acel moment care argumentează de la sine afirmația de mai sus. În ediția a II-a la pagina 167 jos este un cimitir ostășesc de front, iarna. Pe marginea gropii proaspăt săpată se văd picioarele celor doi soldați care trebuiau îngropați. Desculți. Li s-au luat bocancii și ciorapii. Să li se dea celor cu încălțăminte ferfenițită după sutele de kilometri mășăluiți. Act profanator. Cumplit act de acuzare al parlamentarismului demagog, bugetivor și spoliator al înzestrării armatei. Cumplit act acuzator al cortegiului de generali care s-au perindat la șefia Marelui Stat Major și a Ministerului de război. Mai ales acuzare la căpetenia armatei și primul ei jefuitor, degeneratul rege Carol al II-lea. Lanțul nefast al trădărilor germane se înscrie în lanțul nefast al trădărilor clasei politice românești care în perioada interbelică a transformat statul în sursă de îmbogățire și armata în decor multicolor și prilej de discursuri patriotarde la defilările de 10 mai. Trădarea clasei politice, afaceri cu armament de tipul „Skoda”, au hărăzit Armatei 3 române înșirată aberant de comandamentul german pe o singură linie, un tun anticar, un fel de pușcoci tip „Reșita” afaceristului Auschnit de 76 m/m la 3-4 km de front, tun care zgâria blindajul tancului sovietic T34 și ar fi trebuit să scoată din luptă în sectorul de rupere măcar 1 tanc din cele 12 care atacau pe 1 km de front. Mă opresc aici spre a nu fi silit să numesc pe cei care au pierdut Basarabia, Bucovina de Nord, Herța și jumătate din Ardeal pentru recuperarea cărora oștirea a plătit cu zeci de mii de morți, mutilați și pulverizați în neant.

- Ziarul budapestan UJ MAGYARORSAG din 4 august 1997 a publicat un articol

denigrator și insultător la adresa Armatei Române, acuzând-o de lașitate. Manufactura este semnată, nu întâmplător de un ungar cu cetățenie germană, certificând în actualitate o veche și păguboasă colaborare pentru România. Semnatarul este un Endre Janos. Ca și în cazul stăpânirii informative a Japoniei și Germaniei de către aliați, la prima vedere neaderentă la subiect, și în acest capitol este nevoie de puțină istorie, acest Endre Janos fiind străin de argument, în locul căruia folosește calomnia și insulta. După care acuză România că a trădat puterile centrale în Primul Război Mondial și oștirea ei de lașitate pe câmpul de luptă. vajnicul maghiaro-german ne acuză că în al Doilea Război Mondial am trădat Aliații, după care am trădat Germania aliată, de fapt teza de subtext a articolului menționat, teză cu bătaie lungă complementară tezelor profesorului german Leopold Kohr care pledează pentru (citez): „Tot ce este mic este minunat”. Adică Jugoslavia în stăruirile actuale, Cehoslovacia idem, România în Oltenia, Banat, Crișana etc, etc. adică țările succesoare decedatului imperiu bicefal Austro-Ungar adică o altfel de revanșă printr-o euroregionalizare radicală care nu se aplică Germaniei, o țară a landurilor cu puzderia lor de regi și regișori.

NUMAI ARGUMENTE

- 1940 16 februarie Marele Stat Major este informat de către colonelul Traian Teodorescu, atașat militar la Ankara, despre modul cum Anglia și Franța, puterile garante, intenționau să acorde ajutor militar României, în cazul unei agresiuni germane. Cele două puteri garante capitulasera la München, Germania ocupase Austria și Cehoslovacia fără ca aliații să miște un deget până la invazia Poloniei. Aliații ne propun o debarcare utopică la Constanța sau varianta Salonic eșuată lamentabil în Primul Război Mondial care ne-a costat Turtucaia și Dobrogea. Vorbe. În vreme ce cu toate presiunile Germaniei, economice, diplomatice și militare, onoram comenziile anglo-franceze cu petrol și cereale (1930-1940) acceptând și un plan de colaborare pentru închiderea canalului Porțile de Fier prin care treceau convoaiele de nave destinate fluxului de aprovizionare cu petrol, cereale și materii prime pompat de Rusia comunistă, Germaniei naziste și prietenă. Mai mult România a acceptat sabotarea propriei producții de petrol spre a nu cădea în mâna Germaniei naziste.

- Replica: generalul Franz Halder, Șeful Statului Major General al Armatei de uscat ordonă întocmirea planului de operațiuni în vederea invadării României, cot la cot cu armata maghiară. Reacția aliaților – nulă. Le-am exportat în mai 1940 - 135000 tone de petrol, mai mult decât în mai 1939, reducând exportul către Italia și Germania cu 44000 tone, în pofida amenințărilor Germaniei. Mai mult: primim tranzitul zecilor de mii de militari polonezi, ușurându-le drumul spre aliați, ca și tranzitul tezaurului statului polonez invadat de aliații nazisto-comuniști. Reacția beneficiarilor Anglia și Franța – nulă. Aliații nazisto-comuniști mutilează România Mare. Reacția puterilor garante – nulă.

ȘI PUȚINĂ ISTORIE. Revendicativul Endre Janos ajunge la esența demersului, acuzând România că și-a trădat aliatul german în al Doilea Război Mondial.

- 1939, aprilie. Memoriu elaborat de OKW intitulat: Aprovizionarea cu petrol a Germaniei în timp de război. Memoriul viza petrolul românesc propunând trei alternative pentru a-l însuși: economică, diplomatică (tratat de alianță), militară (ocupație).

- 1939, august. Se elaborează o variantă adusă la zi a ocupării zonei petroliere.

- 1940, ianuarie se elaborează un plan de operațiuni pentru atacarea României pomenit mai sus (Planul general Halder) căruia i se aduc îmbunătățiri, devenind planul Aufbau Ost.

- 28 iunie 1940, invadarea Basarabiei și Bucovinei de către sovietici cu complicitate

nazistă.

- 30 august 1940, semnarea Dictatului de la Viena impus de Germania nazistă, Italia fascistă în favoarea Ungariei horthyste. Pe acest fond tragic, convorbiri general Ion Antonescu – general Kurt von Tippelskirch din Statul Major al OKW pentru trimiterea unei misiuni militare în România care să instruiască ofițerii în mânuirea tehnicii moderne de luptă. Condiția: după terminarea misiunii, armamentul modern rămâne în dotarea armatei române. Este preludiul la șirul trădărilor germane:

1. Misiunile germane Lehrstab I și Lehrstab II nu au lăsat armamentul modern armatei române.

2. Misiunea germană are un scop aparent – instruire și unul secret – supraveghere și intervenție. Se bucură de extrateritorialitate. Citez din ordinul feldmareșalului Keitel:

- a) armata terestră și Luftwaffe vor trimite misiuni militare în România. Sarcina lor aparentă (sublinierea mea) va fi etc. etc.

- b) sarcinile lor reale, care nu trebuie să fie evidente nici pentru români, nici pentru propriile noastre trupe sunt...

3. Gestapoul își organizează sistemul de rezidențe spre a ne stăpâni informativ având 14 în zona petroliferă, 24 în porturile dunărene, 6 la Brașov, 5 la Timișoara, 4 la Iași, 2 la Sibiu, 2 la Craiova.

4. Partidul nazist sprijină demersurile hortlyste privind Ardealul. Încearcă să-și creeze o forță politică subordonată prin Mișcarea Legionară intervenind în politica internă a statului român.

5. Spre a preveni o mișcare antigermană pe front, pentru a proteja trupa proprie (am notat faptul) comandamentele germane încadrează marile unități, unitățile și micile unități în marile unități proprii, folosindu-le ca trupe de sacrificiu. Documentele elaborate de comandanții marilor unități românești fac obiectul unor capitole speciale în volumele de Istorie Militară. Citez din scrisoarea Mareșalului adresată feldmareșalului Erich von Manstein, comandantul grupului de armate Don: "... Soldatul român nu poate fi comandat decât de ofițerul și comandamentul român. El nu poate fi umilit de un străin... El nu poate fi masacrat în atacuri inutile... Eu sunt dator să vă previn că dacă nu încetează această atitudine și aceste fapte voi avea de examinat situația forțelor noastre în cadrul frontului dumneavoastră". Reacția dură la trădarea germană conduce la înlocuirea generalului Hauffe de la comanda Misiunii germane cu generalul de cavalerie Erik Hansen. Un paleativ... Răul fusese făcut. Pierderi dureroase și inutile ale unităților noastre. Radicalizarea opiniei antinaziste a militarilor de pe front mergând, repet, până la neexecutarea ordinelor și părăsirea pozițiilor fără luptă.

6. A șasea trădare germană pe front, la fel de gravă ca precedenta. Cu toate promisiunile și angajamentele asumate, aliatul german, spre propria-i pagubă, lipsește Armatele 3 și 4 române de tunurile anticar de 88 m/m, eficiente împotriva tancurilor T34.

- Obsedat de obiectivul politic, Hitler anunțase cucerirea Stalingradului la 8 noiembrie se neglijează situația reală din teren spre a da câștig de cauză politicului.
- Aliatul nu ține cont de atenționările noastre privind nepotrivirile dintre situația concretă din teren; capetele de pod sovietice, frontul Armatei pe 2/3 nu se găsea pe Don, ci la sud de acesta.
- Aliatul german nu îndeplinește toate angajamentele de a destina 4 divizii germane în rezerva Armatei.
- Aliatul german nu ține cont de avertizările noastre bazate pe informațiile furnizate de aviație și de proprii ei luptători care vesteau iminența unei ofensive.
- Aliatul german supune Armatele 3 și 4 române unei discriminări drastice la regimul

aprovizionării cu muniții și subzistență. Astfel:

- pentru o lună Armatele 3 și 4 române și Armata 6 germană aveau nevoie de 775 trenuri repartizate discriminatoriu:

- 56 Armatei 3 române
- 17 Armatei 4 române
- 192 Armatei 6 germane cărora se adaugă alte
- 103 pentru diverse formațiuni germane
- Românii 73 trenuri subzistență
- Aliatul 295 trenuri subzistență
- Aceeași metodă discriminatorie la muniții:
 - 16 trenuri Armata 3 română
 - 1 tren Armata 4 română
 - 33 trenuri Armata 6 germană

7. A șaptea trădare germană cu aceleași consecințe nefaste: Hitler ordonă să nu se evacueze Crimeea, anulând cerința Mareșalului de a-și salva trupele. Document – scrisoarea Mareșalului adresată generalului Ferdinand Schoerner, comandantul Grupului de armate Ucraina de sud. „...Este de neînțeles pentru ce să fie jertfite (n.n. trupele) fără nici un scop, într-un cap de pod îndepărtat care și așa nu va putea fi ținut, în loc să fie aduse în patrie, ca să apere locul lor de naștere, cotropit de inamic” .

8. A opta trădare pe câmpul de luptă care a pus în joc existența României: transferul unor divizii blindate germane de pe frontul din Moldova spre a întări frontul „Centru” care apăra Germania de invazia sovietică.

- A DOUA SCHIȚĂ DE SINTEZĂ. Germania este obligată să-și asume o bună parte din cumplita dramă a României anilor 1939-1944 fiind statul revanșard care a declanșat șirul amputărilor teritoriale: 44500 km² jefuiți de aliata conjuncturală URSS cu 3915000 locuitori; Cadrilaterul, 43492 km², din Ardeal cu o populație de 2667.000 locuitori, adică 99788 km², însemnând 33,8% din suprafața teritoriului național și 6831000 de suflete însemnând 33,3% din întreaga populație, la care se adaugă o parte din pierderile de pe front datorate neonorării înzestrării cu tehnică de luptă modernă a Armatei Române”, greșelilor grave săvârșite de comandamentele germane începând cu cel politic militar supus orbește lui Hitler, excelent organizator socio-politic, militar diletant, nedepășindu-și statutul de caporal

- 23 august 1944 a fost răspunsul la trădările germane, răspuns căruia aliații îi datorează scurtarea războiului din Europa cu 200 de zile, economisirea a zeci de mii de vieți omenești și a unui uriaș efort economic de război. Un 23 august cu totul altfel decât așa cum îl gândise Mareșalul.

- **ȘI FINALUL ACESTEI REMEMORĂRI.** Cu o trimitere la honvezul expatriat, Endre Janos, și la aprecierile lui injurioase față de Armata Română.

1. Istoricul maghiar Lukas Ludovic, voluntar în armata otomană comandată la Plevna de Osman Pașa: „...Întocmai ca și garda lui Napoleon I, trupele române au făcut mai multe asalturi asupra redutei Grivița, fără să dea un singur foc, ci aruncându-se numai cu strigăte de ura în mulțimea de baionete ale trupelor turcești și în gurile tunurilor ce împrăștia moartea în toate părțile”.

2. Când ești fugărit cu baioneta de la Oituz la Budapesta te faci că uiți episodul cu opinca și dai Cezarului ce este al Cezarului.

3. Cotul Donului noiembrie-decembrie 1942 reflectă direct, indirect, prin ecou și ricoșet, esențialele care definesc Campania din Est a Armatei Române, având ca motivație permanentă națională și istorică, straja cu caracter sacral a Marii Uniri .

RADU THEODORU,
General de Flotilă Aeriană,
Veteran de război

Grădiștea pe Argeș, noiembrie 2017